

Klasikleri Okuyorum

Dünyanın Merkezine Yolculuk

1. Baskı: Beyaz Balina Yayınları, 2023
Yeni Baskı: Beyaz Balina Yayınları, 2025

DÜNYANIN MERKEZİNE YOLCULUK

Jules Verne

Özgün adı:
Journey to the Center of the Earth

ISBN: 978-605-188-720-3

©Bu kitabın Türkçe yayın hakları Beyaz Balina Yayınları'na aittir.

Yayın yönetmeni: Bülent Oktay
Editör: Nurten Hatırnaz
İngilizceden çeviren: Yasemin Bayraktar
Grafik uygulama: Kübra Yeşilyurt Çakır

Baskı: Milba Matbaacılık Yayıncılık Kağıtçılık San. ve Tic. Ltd. Şti.

Cilt: Buluş Mücellit, İstanbul
Matbaa Sertifika No: 51888

Beyaz Balina Yayın Sanat Dağıtım Paz. San. ve Tic. Ltd. Şirketi

Ömerli Mah. Harman-tepe Cad. No: 17 K: 4
Arnavutköy / İstanbul

Tel: 0212 544 41 41 Faks: 0212 544 66 70

Yayınevi Sertifika No: 49238 info@beyazbalina.com.tr

Klasikleri Okuyorum

Dünyanın Merkezine Yolculuk

*Jules Verne'in aynı adlı eserinden
kısaltılarak kaleme alınmıştır*

Çeviren: Yasemin Bayraktar

İÇİNDEKİLER

1. BÖLÜM

Eski Bir Kitap ve Yeni Bir Gizem 9

2. BÖLÜM

Amcam Gizemi Çözmek İçin
Gece Gündüz Çalışıyor 14

3. BÖLÜM

Axel'in Bir Sırrı Var 21

4. BÖLÜM

Axel Gelecek İçin Endişeleniyor 26

5. BÖLÜM

Büyük Macera Başlıyor 33

6. BÖLÜM

İzlanda'da Sıcak Bir Karşılama 37

7. BÖLÜM

Yolculuğumuz İçin Bir Rehber 43

8. BÖLÜM

Nihayet Volkana Ulaşıyoruz 48

9. BÖLÜM

Volkanın İçine Doğru 54

10. BÖLÜM

Tehlikenin İlk Belirtisi 61

11. BÖLÜM

Axel Bütün Engellere Rağmen Çabalıyor 65

12. BÖLÜM

Su Arayışı Sürüyor 71

13. BÖLÜM

Axel Yolunu Kaybediyor 76

14. BÖLÜM

Amcam ile Hans
Yardıma Koşuyor 82

15. BÖLÜM

Liedenbrock Denizi 88

16. BÖLÜM

Derinlerdeki Canlılar 93

17. BÖLÜM

Şiddetli Bir Fırtına Atlatıyoruz 98

18. BÖLÜM

Yeni Bir Dünya Keşfediliyor 107

19. BÖLÜM

Patlama 115

20. BÖLÜM

Yolculuk Sona Eriyor 122

1. BÖLÜM

Eski Bir Kitap ve Yeni Bir Gizem

1863 yılının 24 Mayıs günü, amcam küçük evimizin ön kapısından hızla içeri daldı. Almanya'nın Hamburg şehrindeki bu küçük evde amcam Profesör Liedebrook ile birlikte yaşıyorduk.

“Axel!” diye seslendi. “Seninle konuşmalıyım!” Ve hızlıca çalışma odasına gitti.

Amcam sık sık böyle heyecanlanırdı. Aklına yeni bir fikir ya da teori geldiğinde soluğu çalışma odasında alırdı. Onun bu şekilde davranmasına alıştım. Yeni yetmeliğimden beri onunla yaşıyordum –artık yirmi yaşıyordum– o yüzden bu benim için yeni bir

şey değildi. Amcam sabırsız bir adamdı. Hiçbir şey için beklemeyi sevmezdi.

İşte bu nedenle hizmetçimiz Martha, amcam kapıdan içeri dalınca panikledi. Akşam yemeğini yemek istediğini sandı. Aceleyle mutfığa giderken bana, “Axel, lütfen ona yemeğin hazır olmadığını söyleme. Onu biraz oyalayıver. Ben sofrayı hemen hazırlarım,” dedi.

Amcam kötü bir adam değildi. Sadece çok tuhaf biriymi, o kadar. Joanneum Üniversitesi’nde mineraloji, yani maden bilimi dersi veriyordu. Fakat iyi bir öğretmen olduğu söylenemezdi. Ben de üniversitede mineraloji okuyordum ve öğrencilerin ondan şikâyet ettiklerini duymuştum.

Başkalarına bir şeyler öğretmekle çok da ilgilenmezdi. Çok inatçı bir adamdı ve sadece o anda kendisi ne ile ilgileniyorsa ondan bahsederdi. Birinin onu yanlış anladığını düşündüğünde küplere bindiğini duymuştum. Herhangi bir şeyi yeniden ya da farklı bir şekilde açıklaması gerektiğini düşünmezdi. Biri onu yanlış anlamışsa dinlemiyor demekti.

Lütfen unutmayın ki amcam bir bilim insanıydı. Çok zeki bir adamdı ve çok saygı duyulan biriydi. Liedebrocker Almanya'da tanınmış bir aileydi. Aile adını taşıyan birçok kütüphane ve bina vardı. Fakat amcam böyle şeyleri umursamazdı.

Bütün hayatı çalışmalarından ibaretti. Kendini mineral, kaya ve coğrafya çalışmalarına adanmıştı. Aslında başkalarının onun hakkında ne düşündüğünü önemserdi. Ama kendi bilim dünyasıyla başka şeyleri fark edemeyecek kadar meşguldü.

Bu nedenle de peşinden çalışma odasına neden o kadar yavaş gittiğimi anlayamıyordu. Oysa ben çağırıldığında çok hızlı yürüdüğümü düşünmüştüm. Ama onun için yeterince hızlı değildim.

“Gelmen neden bu kadar uzun sürdü? Bütün gün bekleyeceğimi mi sanıyorsun?” diyen amcam çoktan koltuğuna oturmuştu. Kucağında kocaman bir kitap vardı. Konuşurken kafasını kaldırıp bana bakmıyordu.

Hemen oturmayıp çalışma masasının yanında dikildim. Amcamın genellikle bana yaptıracak bir işi olurdu. Benden raftan bir kitabı indirmemi ya da bir şeyi almak için bir koşu şehre gitmemi isteyebilirdi.

“Ne kitap ama,” dedi. “Ne kitap ama!” Hayret içinde kafasını sallıyordu. “Görmüyor musun? Bu sabah bir dükkânda bu paha biçilemez mücevheri buldum.”

Amcamın elindeki kitaba dalgın dalgın baktım. Sayfaları dikkatle çevirdi. Kitap bana eski püskü ve yıpranmış göründü. Özel bir yanını göremedim.

“Kitap ne hakkında?” diye sordum. Aklıma söyleyecek başka bir şey gelmemişti çünkü.

“İzlanda’dan, on ikinci yüzyıldan kalma bir kitap bu,” dedi. “İzlanda’yı yöneten Norveçli prenslerin hikâyesi.”

“İyi ama amca,” dedim, “siz İzlandaca biliyor musunuz?”

“İzlandaca mı? Evet, biraz. Ama Axel, sen de amma aptalsın,” dedi amcam. “Bu kitap İzlandaca yazılmış ki, runik yazıyla yazılmış.”

“Runik yazı mı?” dedim şaşkın şaşkın. Kitaba daha yakından bakmak için yanına koştum.

Sayfalar küçük, çubuk gibi şekillerle doluydu. Bu dili anlamak imkânsız gibi görünüyordu, ben de öğrenmeye meraklı değildim zaten. Fakat amcamın bu konuda söyleyecek çok şeyi vardı.

Bana runik dilin tarihini anlattı. Çoğunlukla İzlanda ve diğer kuzey ülkelerinde kullanılıyormuş. Kitap el yazmasıymış ve türünün tek örneğiymiş.

Bu konuşma saatlerce sürebilirdi. Ama bir şey engel oldu. Kitabın arasındaki bir kâğıt parçası amcamın ayaklarının dibine düştü. Amcam hemen uzanıp kâğıdı aldı. “Bu da nedir?” diyerek inceledi.

Çalışma masasına doğru yürüdü. Kâğıdı çok dikkatli bir şekilde masaya koydu. On üç santimetre genişliğinde ve sekiz santimetre uzunluğundaki kâğıt runik harflerle doluydu.

“Ne yazıyor acaba?” dedi amcam.

Bu çok önemli bir soruydu. Cevabın bizi yakın zamanda hayatımızın macerasına sürükleyeceğini nereden bilebilirdik ki.

2. BÖLÜM

Amcam Gizemi Çözmek İçin Gece Gündüz Çalışıyor

Her şeyden önce amcamın notu tercüme etmesi gerekiyordu. Düşünebildiği tek şey buydu. İçinde bir sır barındırdığından emindi. Onu bulmakta kararlıydı.

Önce runik harfleri İzlandacaya çevirmeye çalıştı. İşe yaramadı. Sonra Latinceye çevirmeye çalıştı. Yine işe yaramadı.

“Şifreli yazılmış,” dedi. “Mesajı okumak için şifreyi çözmek zorundayım.”

Bana İzlanda alfabesindeki bütün harfleri okudu. Bu harfleri bir kâğıt parçasının üzerine, kendi alfabemizdeki harflerin yanına sıraladım. Bunu runik

harflerle yazılmış mesajı çözmek için anahtar olarak kullandık. Ne çıkacağını görmek için mesajdaki bütün İzlandaca harfleri kendi harflerimize çevirdik. Hiçbir şey çıkmadı! Anlamsız sözlerden başka bir şey yoktu. Amcam parşömeni alıp kitabın yanına tuttu.

“El yazısı farklı,” dedi. “Kitap ve not aynı kişiler tarafından yazılmamış! Biri bu notu yazıp sonra da içine koymuş olmalı.”

“İyi ama bu kitabın eskiden kime ait olduğunu nereden bilebiliriz?” diye sordum.

Amcam çalışma masasının başına geçip kitabı önüne çekti. Sayfaları tek tek büyüteçle inceledi. En sonunda bir şey buldu. Runik harflerle yazılmış iki kelime gördü. Ama bu sefer kelimeleri tercüme edebildi.

“Arne Saknussem!” dedi. “Arne Saknussem, ismini kitaba yazmış!”

“Kim?” diye sordum. Kafam karışmıştı.

“On altıncı yüzyılda yaşamış çok ünlü İzlandalı yazar. Kendisi büyük bir bilim insanı ve kâşifti.”

“Adını neden kitaba saklasın ki?” diye sordum.

“Neden adını İzlandaca değil de runik harflerle yazsın?”

Amcam, sorum çok saçmaymış gibi elini salladı.

“Ben nereden bileyim? Nedeni benim için çok da önemli değil zaten,” dedi. “Benim tek derdim bu mesajı okumak. Runik harfleri okuyabilirim ama bunlar karmakarışık. Gizem çözülene kadar başka hiçbir şeyi düşünmemeliyiz!”

“Yemekten sonrası beklemek mi?” diye sordum amcama.

“Oyalanmak yok!” dedi. “Cevabı bulana kadar ne yemek yiyeceğiz ne de uyuyacağız.”

Amcam şifreyi çözmeye çalışırken ben de gözlerimi şöminenin üzerindeki resme diktim. Graüben’in resmiydi. Graüben, şehirde yaşayan, yetim bir genç kadındı. Amcamın vesayeti altındaydı. Yani amcam ona göz kulak oluyordu. Kendisi ayrıca benim nişanlımdı.

Graüben sarışın, zeki ve biraz ağırbaşlı bir genç kadındı. Bu kadar mükemmel birinin beni sevebilmesine hayret ediyordum. Ama kimse nişanlı olduğumuzu bilmiyordu. Amcam bile. Bu, amcamın anlayabileceği bir şey değildi.